

Les eleccions del dia 17

S'apropa la data en que hauran de celebrar-se les eleccions municipals a tot Catalunya per a la renovació total d'Ajuntaments.

Com és natural i lògic, al seu entorn hi gira una importància capdal i interes-sen d'una manera més viva i fins al moll dels ossos a tots els ciutadans de Catalunya en sí, i de cada població. Al poble de La Roca li interessien en gran manera, com potser mai no l'havien interessat, pels molts i molt importants afers que haurà d'intervenir el futur consistori de La Roca del Vallès.

Crec interpretar la majoria del sentir dels ciutadans de les valls del Mogent en dir que hauran de resoldre's afers de capdal importància i urgència, i dic jo: què s'ha de fer per a resoldre'ls amb tota responsabilitat; com i en quina forma?...

El poble té la paraula. Això haurà de dir-ho el dia 17, i haurà de dir-ho donant el seu vot a aquella candidatura que li garanteixi el compliment de ço i que els noms que figurin en ella li inspirin aquesta confiança, i això ha de fer-se i meditar-se per damunt de tot partidisme, ja sigui per l'amistat o enemistat personal, àdhuc per damunt la ideologia política.

Però una raó lògica, ferma, contundent, que no té contradicció, és per la manera en que hauran de fer-se aquestes eleccions de consellers, o sigui que no es poden borrar noms, ni afegir-se'n, i això obliga d'una manera directa—i hauran d'obrar amb tota cura—els partits o grup d'electors que fassin la presentació de candidats, puix el no portar per bandera els noms que integrin les candidatures, i que ha de servir-los a l'ensenyament de norma, pauta, i amb estricta disciplina acatar els significats dels mots: Administració Justicial Progrés!, que són els principis bàsics de tot partit o grup d'electors que facin la presentació de candidats, si volen enlairar el poble envers el progrés i deixar les rancúnies personals de hom contra hom, que només porten a la disbauxa.

Amb tota la potència dels meus pulmons faig un crit a tots els ciutadans d'aquestes contrades del Mogent, de dreta i d'esquerra, de dalt i de baix, a uns i altres, perquè tots s'inspirin, en la con-fecció de llurs candidatures, a posar-hi homes capacitats, administratius i conscients del seu deure, perquè el poble hi vegi Administració, Justícia i Progrés, que consolidaran l'èxit de tot.—KOPA

**Des del més pobre al marquès,
del més ric al camperol,
avui ja de totnom és
preferit el «Picarol».**

**Anisats Francesc Ventura
Granollers**

COL·LABORACIÓ

Santa Agnès de Malenyanes

Apunts històrics i geogràfics

A la xamosa comarca del Vallès, del Principat de Catalunya, s'hi troba la bonica Parròquia de Gorània, dedicada a la inclita noia Santa Agnès, qui pel sol fet d'ésser cristiana, fou martiritzada a Roma, cap allà l'any 304, quan la persecució de Dioclesia.

La posició geogràfica de la Parròquia és: 6°02 longitud E. M. i 41°36 latitud N.

Està voltada de muntanyes i travessada pel riu Mogent, que ve de Llinàs, al qual s'uneix aci la riera de Cardedeu.

La demarcació territorial està compresa entre Pins Rosés i camí de Cardedeu a Mataró, cap a llevant, fins a la propietat de cal Rajoler, i després cap a llevant fins a la serra de can Torras del Coll; segueix dita serra fins el pujol d'entre Casavella i can Ribot de Dosrius, passa pel turó dels Castellans i va fins a la serra de Can Parpers; d'aquesta, pel torrent i riera de Gasuacs, fins el Mogent, que travessa i va pel xaragall de Cal Cucut, cap a la serra de Can Sora i després dret a la serra de la Casa Alta i d'allà baixa a la carretera de Granollers a Cardedeu, d'on puja pel camí de Can Jorn fins a la serra del castell de Bell-lloc cap a Can Jalencas, avui ja gairebé enrunada i d'allà, en ratlla recta fins a la serra de Can Ribas, i baixa fins a trobar Pins-Rosés del camí antic de Mataró, anomenat també de Vilassar.—TRINI

(Continuarà)

Mai entera!

Hom pot dir que vivim en ple temporal polític. Encara ressonen els últims trons de les eleccions passades, quan ja de prop oïm la remor avassalladora de les que vénen.

Si decisives eren aquelles per a la vida i els destins de la nostra Pàtria, més ho són encara aquestes per a la marxa ascendent del nostre poble.

Homes que durant anys havien tingut el poble tapat d'ulls i allunyat de tot el que significa progrés, senten altra volta la febre de manar, que rebot per les seves venes.

Caldria només una pellta inconsciència del poble, perquè poguessin de nou plantar en ses entranyes l'arrel del retràs i de la ceguera, engroxida encara per aquests tres anys de retir i d'experiència forçosa.

Amb el poble, però, hi tenim confiança; sap que per promeses que li faci la gent gastada per tants anys d'actuació funesta, la seva tornada a la casa gran significaria només el retorn a una

era de venjances i la ruïna de tota una sèrie de millores conquerides, com són els treballs fets per a la carretera de Santa Agnès, que tan iniquament es combat, la portada d'aigües potables a La Roca, el meige i l'Escola de noies de Vilanova, contra els quals tantes maquinacions funestes s'han intentat i àdhuc portat a cap alguna volta.

El poble coneixent no pot permetre, ni permetrà de cap manera, fer marxa enrera; abans el contrari, ha de ratificar ampliament la seva confiança als que en moments de mar avalotada han sabut portar la barca a port, allunyant-la dels esculls on anava a estrellar-se.

Així renascuda la calma, reempdran amb més coratge la tasca començada per a després poguer gaudir i sentir-se orgullosos d'haver aportat el primer gra de sorra per a la reedificació de la cultura i del progrés de casa nostra.

WESS BUSKU

De la festa major d'hivern

Quasi en finir la festa, em vaig traslladar a la Societat La Unió per a assabentar-me de com havia transcorregut la festa major de «les cols», amb la intenció d'enterrar-me'n, i en ésser al cafè mentre prenien un xarop, vaig poguer escoltar el que m'interessava:

—Mira, Nasi, la tradicional festa de les cols ha transcorregut amb l'ai al cor, perquè tot el dia ha estat núvol; però a la fi no ha pogut.

—Al matí, després de la passada, hi hagué ofici amb orquestra.

En finir, a l'estatge social de la germanadat de Sant Sadurn, l'orquestra Pla-Pey, feu sardanes.

A la Societat La Unió, ha amenitzat els ballables l'orquestrina New Broadway, que no ha fet cap «obra d'art», però sí que s'ho ha fet pagar.

La dansa ha començat amb un vals, que... si hi ha tomàquets, no sé el que hauria passat; només faltava que En Esteve Fortuny hi fiqués la pota, perquè vaja, ell, en qüestió de valsos no hi enten res.

—Ahl, però En Esteve Duran, de ballar sí que en sap, eh, noi?...

—Es comenta molt pel jovent de la penya «Els Frescos» que la damisel·la Teresa Alabat, no era la que havia donat més carabasses, i que el fallament que es féu no està d'acord, i que ha d'ésser Na Teresa Blasco.

—Tot això fou comentat a la dansa; saps, Nasi?...

—I què ha passat a la tarda, Mon?

—Hi hagué molta animació. Aldarulls del jovent, xistos de l'Oriol, mots aciençats d'En Jaume de can Simón. He sentit que un jove es queixava perquè la Dolors Torrellas li trencà un ball. I així, fent barri-la, es finí la tarda i vingué la nit.

—Després de fer el gasto. Que és això, Mon?...

—Sí, mira, pagar 16 pessetes.

—Vas ballar molt, Mon?...

—Uns 7 i un tros de ball.

—Així et costaren a raó de 2'28 per ball.

—Manoi, que car!... Ni a can Llibrel!...

—Al ball de la toia hi hagué un gran aldarull i no pocs crits.

—Iper què?...

—Mira, perquè tots volien ballar i com que els que compraren la toia van volguer ballar-la ells sols...

—Manoi! Manoi! Que coses que han passat, Mon!... —NASI-MON